

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

El-Raye Gazetesi

Şam Devrimi Türkiye Rejimini Nasıl Baypas Edebilir!

Üstad Ahmed Muaz'ın Kaleminden

Reuters'in aktardığına göre Türkiye Cumhurbaşkanı Erdoğan, Esad ile görüşme olasılığından söz ederken, siyasette ebedi olarak dargınlıkların olmadığını savundu ve Erdoğan, Endonezya'nın Bali kentinde düzenlenen G20 zirvesinin ardından gazetecilerle yaptığı görüşmede şu eklemede bulundu; "2023 seçimlerinden sonra Suriye ile ilişkileri yeniden değerlendirebiliriz."

Bu açıklamalar, Suriye'nin kuzey ve kuzeydoğusunda bir kara askerî harekâtına ilişkin artan konuşmaların ve İstanbul'da İstiklal Caddesi'ndeki bombalamanın ardından ayrılıkçı Kürt milislerin mevzilerine yönelik ağır hava ve topçu bombardımanının ışığında geldi. Güvenlik kaynakları ve Türk medya organları, bu patlamadan sorumlu üç Suriyeliden, yani Ahlam el-Beşir, Ammar Jarkas ve Bilal el-Hassan'dan oluşan bir hücre ortaya çıkarsa da Türkiye ayrılıkçı Kürt gruplarını bu işin içinde olmakla suçluyor. Zira rejime yakınlığı ile bilinen Türk Hürriyet Gazetesi, saldırıyı Esad rejimi istihbaratına bağlı Jarkas'ın planladığını ve Ahlam'ın da bombayı ondan aldığını söyledi ve operasyonu gerçekleştirdikten sonra Ammar Jarkas ile birlikte Bulgaristan'a kaçan Bilal el-Hassan ile birlikte üç gün boyunca yeri gözlemledikten sonra saldırıyı gerçekleştirdiğini ve Türk istihbaratının Bulgaristan'dan onu teslim etmesini istediğini itiraf etti.

Bu da şu soruları akla getiriyor; Erdoğan, İstanbul saldırısının arkasında olduğunu bildiği halde neden Esad ile görüşebileceğine ilişkin açıklama yaptı? Milis lideri Mazlum Abdi'nin, milislerinin bombalamayla ilişkisini kesin olarak reddetmesine rağmen neden Erdoğan bombalama olayından Kürt milislerini sorumlu tutmakta ısrar etti? Fırat'ın doğusunda gerçekten askeri bir operasyon var mı? Amerika ve Rusya'nın bu süreç hakkındaki tutumu nedir?

Türkiye rejimi, Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu'nun geçtiğimiz Ağustos ayının 11'inde muhalefeti suçlu Suriye rejimiyle uzlaşmaya çağırdığından beri gerçek yüzünü gösterdi. Bunun ardından Türk yetkililer, Şam tiranı ile normalleşme ve iki taraf arasındaki temasların istihbarat düzeyinden, diplomatik ve siyasi düzeye yükseltilmesi yönünde açıklamalarda bulundular ve bu da Suriye'nin kuzeyindeki kurtarılmış bölgelerde uzlaşmayı reddeden gösterilere yol açtı. Buna rağmen Türkiye rejimi geri adım atmadı, aksine grup sisteminin liderlerinden olan araçlarını suçlu rejimle kapıları açmaya sevk etti. Bu da rejimin meşruiyetini tanımak ve onunla normalleşme yolunda bir adım atmak anlamına gelmektedir. Ancak devrimci kuluçkanın uzlaşma kapılarını açmayı reddetme konusundaki ısrarı, Türkiye'nin planını geçici olarak bozdu ve hala uzlaşma planına devam etmekte ve daha fazla beklememekte ısrarcı olan Türkiye rejiminin bir maşası olan grup sisteminin uyguladığı kuşatma ve açlığa rağmen, kuluçkanın rejim üzerindeki tavrının gerçekliğini ortaya koydu. Tıpkı Çavuşoğlu'nun dediği gibi: "50 yıl böyle mi kalacağız?" Bu da Türkiye'nin, özü

Suriye'deki kukla laik rejimi korumak, devrimi ortadan kaldırmak ve devrimin hedeflerine ulaşmasını engellemek olan Amerika'nın 2254 sayılı BM Kararında tasarladığı siyasi çözüme yönelik gerçek adımlar atma konusundaki ısrarını gösteriyor.

Türk rejiminin Beşar ile normalleşme adımlarını hızlandırmasının birçok nedeni vardır; bunların başında Suriye rejiminin düşmek üzere olması ve Türkiye rejiminin, Suriye rejimini yeniden canlandırmak ve daha sonra da kurtarılmış tüm bölgeleri yeniden ona teslim etmek istemesi gelmektedir. Diğer önemli bir sebep ise, bu uzlaşmayı Türkiye'deki Alevilerin oylarını garanti altına almak için bir seçim kartı olarak kullanmasıdır. Erdoğan'ın bombalamadan Kürt milisleri sorumlu tutma konusundaki ısrarının, Suriye rejimini suçlamamasının ve şakşakçılarının Türkiye'nin açıklamalarının sadece Türkiye'deki seçimlerin propagandası bağlamında geldiğini düşünen Esad ile uzlaşmada ısrar etmesinin cevabı işte budur. Bu da doğru zamanın henüz gelmediğini anlayan Esad rejiminin, medya olarak Türkiye'nin çabalarını reddettiği şeklinde yorumlanıyor.

Fırat'ın doğusuna yönelik Türk askerî harekâtı ve buna eşlik eden medya seferberliği hakkındaki konuşmaya gelince; bu, Türkiye rejiminin, Türk ulusal güvenliğini korumak için kimsenin onayına ihtiyacı olmadığını iddia etme girişimlerine rağmen her şeyden önce Amerika'nın onayına muhtaçtır. Zira bu, yaklaşan seçimlerde Erdoğan ve Adalet ve Kalkınma Partisi için çeşitli siyasi kazanımlar elde etmek ve aynı zamanda Suriye'de siyasi bir çözüme uygulama yolunda önemli bir adım atmak için bu zamanda gelmiştir. Bu da Şam devriminin üzerine bir perde indirmek anlamına gelmektedir. Diğer bir ifadeyle, Türkiye rejiminin kendi koşulları üzerinden uyguladığı büyük baskının amacının, ayrılıkçı milisleri Suriye-Türkiye sınırının 30 kilometre dışına çıkarıp burayı Suriye rejimine teslim etmek olduğu anlamına gelmektedir. Dolayısıyla bundan, askeri hareketin gerçek amacının, Suriye rejiminin, petrol, gaz ve buğdayın olduğu Suriye'nin doğusundaki önemli bölgeleri geri almasına imkân sağlamak olduğu anlaşılmaktadır. Nitekim bu, zenginliklerin olduğu bölgeler yeniden iade edilerek ve rejimi ulaştırmış olduğu acziyetten kurtararak etkinliğini yeniden kazanacak olan Suriye rejimiyle uzlaşmanın bir simgesi olarak kabul edilmektedir. Özellikle de Türkiye rejiminin şimdiye kadar İdlib'i teslim etmede başarısız olmasından, Heyet Tahrir Şam'ın Halep'in kuzeyindeki kurtarılmış bölgelerin geri kalanını kontrol etmede başarısız olmasından ve halkçı kuluçkanın ayaklanmasından ve Heyet Tahrir Şam'ın buraya girmesini reddetmesinden sonra. İşte bu da halkçı kuluçkanın, Türkiye rejimi ve gruplarının ne planladığına yönelik siyasi farkındalığı olarak kabul ediliyor. Nitekim rejimin, İdlib'in batısındaki Maram Kampı'nı bombalayarak ve korkunç bir katliam gerçekleştirerek karşılık vermesi, Suriye rejiminin Cebel el-Zaviye'nin teslim edilmesi için yıllarca beklemeyeceğine dair net bir mesajdır. Ayrıca Türkiye rejiminin suçlu rejime yaptığı yardım, Suriye Demokratik Güçlerini giderek daha fazla rejimin kollarına itmesi şeklinde oldu. Tüm bunlar ise; Türkiye rejimine boyun eğip onun emirlerini yerine getirerek, bu gruplar büyük bir uzlaşmaya varana ve rejimin kollarına geri dönene kadar Suriye rejiminin genişlemesine ve toparlanmasına yardım etmeye başlayan destekçi ve bağlantılı gruplar aracılığıyla oldu.

Amerika'nın, Türkiye rejiminin kara harekâtı yapmasına yeşil ışık yakmayı reddetmesi, Suriye Demokratik Güçleri ve Kürtlere olan sevgisinden değildir. Ancak bu, siyasi çözümünü empoze etme zamanının henüz gelmediğini düşündüğü ve Kürt milisler gibi kendisine hizmet edenlere bağlı kaldığını göstermek içindir. Nitekim daha sonra onları, fiilen suçlu rejime itaat etmeye ve ona katılmaya sevk edecek ve terörle mücadele bahanesiyle kendilerine tevdi edilen görevi tamamladıktan sonra ellerindeki de rejime teslim edecektir. Bu da onların dış ülkelerle olan bağlantılarının ve uluslararası politikalara hizmet eden bir araca dönüşmelerinin kötülüğünü ortaya çıkarmaktadır. Dolayısıyla Amerika'nın tutumu, devrime karşı koymak, onu zayıflatmak, onu bir halk devriminden kirli siyasi parayla çevrili bir askeri harekete dönüştürmek ve silahlı grupları da en iyi ihtimalle devletlerin çıkarlarının korucusuna dönüştürmek için belirlediği genel bağlamı kontrol etmektir.

Şam devrimi halk tarafından başlamış ve silah taşıyanlar meşruiyetini, kendisini koruyan siyasi bir örtü olan halkçı kuluçkadan almıştı. Ama bu örgütler ülkelerle bağlantı kurup onlardan para almaya başlayınca, sadakatleri unsurlarının maaşlarını kim ödüyorsa ona kaydılar! Böylece destekçilerinin çıkarlarını gerçekleştirmeye başladılar, daha ziyade üzerine her türlü sistematik taciz ve kuşatma uyguladığı, vergi ve tüketim vergileri dayattığı halkçı kuluçkanın düşmanı haline geldiler. Hatta bazı örgütler, Dera el Balad'a saldıran ve burayı suçlu rejime boyun eğdiren Dera'daki Sekizinci Kolordu örneğinde olduğu gibi rejimi devirme hedefinden rejime yardım etmeye ve ona savaşçılar sağlamaya kaydılar. Tüm bunları ise, rejimle uzlaşmayı reddeden, devrimin rotasını takip etmekte ve suçlu rejimi devirmek olan ana hedefine ulaşmakta ısrar eden özgür insanlarla savaşmak amacıyla bu örgütler için bir bal mumu haline gelen IŞİD bahanesiyle yaptılar.

Suriye'ye müdahale eden ülkelerin eylemlerinin tek bir amacı var ki o da; uluslararası sistemin çıkarlarına hizmet eden suçlu Suriye rejimini korumaktır. Bu nedenle Türkiye'nin rolünü ve izlediği yolu gözlemleyen birisi, onun Suriye'deki Amerikan ve uluslararası hedeflerden sapmadığını, dahası rolünün en tehlikeli rollerden biri olduğunu ve onlar için gerçekleştirmeyi hayal bile edemedikleri şeyi gerçekleştirdiğini anlayacaktır. Nitekim yeni bir efendi aramak için Beşar'ın esaretinden çıkan küçük bir grup olmasaydı, Türkiye rejimi devrimdeki eylemlerini yapamazdı. Zira onlar, aradıklarını Erdoğan'da buldular ve Beşar'ın zindanlarında veya şebbihalarının bıçakları altında olmadıkça da uyanmayacaklardır. Bu nedenle devrimi rotasına geri döndürmek, gerçek bir destekçiye güvenmek ve bunun dışındakileri reddetmek, devrimin zaferi için en iyi yoldur. Bu ise ancak güçlerin; suçlu rejim devrilinceye ve Nübüvvet Minhacı üzere Raşidi Hilafetin olduğu İslami yönetim kuruluncaya kadar tek başına devrimin önündeki zorluklara göğüs gerebilecek olan ve İslam akidesinin özünden kaynaklanan siyasi bir proje taşıyan bilinçli ve samimi bir siyasi liderliğin altında yeniden bir araya gelmesiyle olacaktır.

Kaynak: [El-Raye Gazetesi - 423. Sayı - 28/12/2022](#)